

MAMÁNEK POPÍNAVÝ

*„Kdo miluje svou matku, nemůže být zlým člověkem.“
(Alfred De Musset)*

Život je plný znamení různého druhu. Ach, kolikrát ráno vstaneme levou nohou z postele, ve sprše se opaříme vodou z rozbité karmy, následně uklouzneme, narazíme si holeň o vanu, řasenkou si natrháme rohovku a sněhobilé tričko si pobryndáme kávou, do které bylo omylem nalito zkyslé mléko.

Taková znamení jsou z těch čitelných. Jasně signalizují, že v den, kdy už ráno je synonymem pro katastrofu, není vhodné vůbec vycházet z bytu. Raději zalézt zpět pod duchnu a doufat, že se nám nezačne chtít čůrat, protože cesta na WC by mohla být životu nebezpečnou.

Vesmír, Pánbíček, Prozřetelnost, Osud či jakkoliv jinak si nazýváme vyšší moc, po nás ovšem metá i znamení jiná. Hřejivě pozitivní a nadějeplná! Tato

jsou – bohužel – mnohem záłudnější než výše zmiňované rány boží. V čem spočívá ta záłudnost? Za každým úsměvem, za sebemenším úspěchem, shozeným kilem či o tisícovku zvýšeným platem, zkrátka úplně za vším, najednou vidíme zářivou budoucnost a hromady štěstí, které budeme radostně kydat vidlemi, aby náš život vesele bujel a vzkvétal. Tím to ovšem dost často pohnojíme.

Ona totiž ta znamení, která si vykládáme jako příslib světých zitrků, mají naopak funkci varovnou. Kdo by se však chtěl v euforii kabonit a dumat nad dvojsečností nějakého signálu, který nám evidentně seslalo samo nebe? Pravý význam znamení nám dojde až mnohem později. Jako se to stalo Marii.

Ten den nezačal právě dobře. S ukrutnou menstruační bolestí vkročila do firmy, pro kterou již několik let loajálně cedila krev. To přirovnání by se mohlo vzhledem k periodickému měsíčnímu utrpení zdát poněkud drsné, ale Marie byla zkrátka taková. Věrná nadnárodní firmě, kam nastoupila jako absolventka VŠE. Zde chtěla s buldočí vytrvalostí dokázat celému světu – nebo minimálně celému HR oddělení – že ona bude stoupat po kariérním žebříku s pílí včelky a hlavou rozrazí skleněný strop, který na ni údajně líčí patriarchální společnost.

Toho rána rozrazila dveře do kanceláře. Čekalo ji nepříjemné překvapení. Šéfová procházela liduprázdný „open space“ jako lev v kleci. Šelma, která ovšem na noze táhne balvan. Marie byla první, kdo přišel do práce. Koneckonců jako vždy. Šéfce se evidentně ulevilo. Jakoby se potřebovala o svou tíhu podělit:

„Marie! Celou noc jsem nespala. Už jsi měla kafe? Pojď, dáme si ho u mě.“ Mezi usrknutími espressa na ni velitelka vychrlila:

„Centrála ruší pražskou pobočku. Během týdne musím dát všem výpověď. Zavíráme krám. Odpoledne to oficiálně ohlásím na poradě. O tebe, Marie, nemám strach. Po tobě sáhne každý. Já byla před deseti lety stejná jako ty. A dnes...“ mávla rukou. „No nic, kdybys náhodou někdy nevěděla, jestli dát přednost životu nebo posranému korporátu, přijď to probrat.“

Jak to myslela? Říkala si Marie, když večer přišla domů, kde ji hladovým mňoukáním vítal vykastrovaný kocour. Zapnula počítač. Facebook. Kamarádky, spolužačky, bývalé kolegyně. Běžná agenda. Miminko. Další miminko. Dvojčata. Svatební cesta. Selfíčko s manžou. Selfíčko s devítiměsíčním břichem, na kterém si oteklou rukou dotýčná přidržuje pár dětských botiček. Instagram. To samé v bledě zeleném. Jen s odlišným filtrem a dlouhou řadou hashtagů: #love, #baby, #wearefamily, #myhusband, #myeverything, #truehappiness.

Kocour vyskočil Marii na klín a dožadoval se pozornosti a realizace hashtagu #love. Marie nebyla hloupá ani naivní. Moc dobře znala pozadí těch idylek prezentovaných na sítích. Není to tak dávno, co se kamarádka #truehappiness předávkovala neurolem, protože #sweetbaby řvalo, řvalo, řvalo, nespalo a řvalo. Následoval #wellness na psychiatrii a od té doby už na sítích sdílí jen citáty od Paula Coelhoa.

Marie scrollovala iluzorní život své sociální bubliny. Najednou jí bylo smutno. Kdepak, na neurolog to nebylo. Ale i tak. Doma na ni čeká jen umňoukaný kastrát, rozečtená kniha o osobním rozvoji a načatá láhev prosecca. Nalila si sklenku bublin, naaranžovala vedle ní knížku „Hygge“ a vázu s lehce ovadlou lilií. Vyfotila a postnula na Instagram. #lovemylife. Zítra začne shánět novou práci. Sakra.

V tu chvíli se rozezněl zvonek. Kdo to může být? Marie se podívala skrz kukátko. Stál tam muž v obleku a studoval

jmenovku na zvonku. Marie se rozhodla cizinci neotevřít. Svědci Jehovovi chodí většinou ve dvou. Kontrolor plynu tu byl včera. Pizzu si neobjednala. Takže čau, pane. Dotyčný začal klepat. Marie se vrátila k počítači. Klepání neustávalo. Zpoza dveří se ozvalo: „Klíče. Halo. Máte ve dveřích klíče!“ Ha! No, já jsem případ, blesklo Marii hlavou. Nechám klíče ve dveřích, v noci sem vlez vrah, zamorduje mě a #myeverything tak maximálně zavrni a počůrá moji mrtvolu. Otevřela. Muž sebou trhnul. „Dobrý večer... ehm... nechala jste klíče v zámku... jsem váš nový soused... ehm... Milan.“

Marie poděkovala a představila se. Byl to fešák. Nesmělý. „Vy jste Marie? To je jedno z nejkrásnějších jmen... ehm... v aramejštině znamená... ehm... krásná. Nebo také kapka v moři... ehm.“ Marie byla zaskočená. Co kdyby ho pozvala na skleničku? Kousla se do jazyka. Ani nápad! Zamordovat by ji klidně mohl i nesmělý vykladač aramejských jmen. Poděkovala a s přáním hezkého života v jejich činžáku zabouchla dveře.

Od tohoto okamžiku nacházela Marie každý večer na rohožce květinu. Tu růži. Tu gerberu. Jindy frézi. Když se jednou Marie vrátila domů s krabicí obsahující haraburdí z pracovního stolu v bývalém zaměstnání, stál na rohožce květináč petrklíčů s cedulkou: Krásný večer, přeje krásné Marii Milan ze třetího patra. P.S. Nešla byste na večeři? Telefonní číslo.

Marii se podlomila kolena. Na tolik romantiky ji četba knih o tom, jak milovat svůj život rozhodně nepřipravila. Neměla ve zvyku bezhlavě propadat euforickým pocitům, obzvláště ne vůči nesmělým potencionálním vrahům, ale najednou jí přišlo, že ty klíče v zámku byly prostě znamení. Osud. Mělo se to stát. V jejím životě nastává změna. K lepšímu. Rychle postnula petrklíče s hashtagem